La frase del dia

“[El TC] no ens distreu i ens mantenim en el que ens vam comprometre a fer”

Jordi Turull, PORTAVEU AL PARLAMENT DE JUNTS PEL SÍ

Tribuna

Rafael de Ribot. Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

Predicar amb l’exemple

La majoria dels mitjans de comunicació s’han fet ressò, en les últimes hores, del contingut de l’informe de la Taula del Tercer Sector Social sobre la precarietat laboral juvenil a Catalunya. El que tothom ha coincidit a destacar és que, tal com recull l’estudi, durant la crisi s’ha triplicat el nombre de menors de 30 anys que no tenen feina i que una quarta part d’aquest col·lectiu ni estudia ni treballa. L’informe també arriba a la conclusió que els que sí que han pogut incorporar-se al mercat de treball ho han fet en unes condicions de molta major precarietat que la generació que els precedeix. Val la pena llegir l’informe sencer, que, per als que hi tinguin interès, està disponible al web www.tercersector.cat i que és de lectura molt comprensible. Els mateixos autors finalitzen el seu estudi amb unes conclusions a manera de resum. Jo proposo algunes reflexions, algunes coincidents i d’altres complementàries.

EL PRIMER QUE CRIDA L’ATENCIÓ és que l’informe, elaborat a partir d’encreuar les dades oficials, posa en qüestió el discurs triomfalista que fan els responsables polítics de les institucions responsables d’elaborar aquests indicadors. Quan no tenim elements per valorar qui analitza amb més equanimitat les dades cal aplicar un plus de credibilitat al qui hi té menys interessos en joc segons quina sigui la seva interpretació. I en tot cas haver passat d’una taxa d’atur del 13,4% l’any 2007 a una del 42,3% el 2015 convida a ser prudent abans d’anunciar, com han fet alguns responsables polítics, que s’ha aconseguit un canvi de tendència en l’ocupació juvenil.

L’INFORME ENCARREGAT per la Taula del Tercer Sector també dóna dades que demostren que ha augmentat la temporalitat, la precarietat i baixa remuneració per la feina de la població jove. No és diferent de com ha evolucionat el conjunt del mercat de treball. Amb perspectiva, i sense prejudicis, poden arribar a la conclusió que les reformes en el mercat laboral han aconseguit alguns del objectius que perseguien però no alguns altres. També podem valorat quins han estat els efectes secundaris. En el seu conjunt la flexibilització ha permès la creació de llocs de treball, però també que ha empitjorat les condicions respecte dels que s’han destruït. Per posar un exemple concret: si un dels motius per abaratir l’acomiadament era facilitar la contractació indefinida, a la llum dels resultats, no caldria impulsar mesures correctores? La constatació del deteriorament de la qualitat de l’ocupació no hauria de comportar una acceptació passiva, gairebé fatalista, que no hi ha alternativa.

> “Les administracions han establert les prioritats per a les polítiques d’ocupació juvenil i han regulat el que havien de fer els altres, però no han donat exemple a l’hora d’obrir les portes a la renovació intergeneracional

UNA CONSTANT QUE ES REPETEIX i que també recull l’informe és que la formació continua sent un valor diferencial a l’hora d’aconseguir feina. Per tant s’ha de lluitar contra l’abandonament escolar i incentivant els cicles superiors formatius. Resulta un risc a tots els nivells, individual i social, que ja siguin un de cada quatre els joves els que ni estudien ni treballen. Si no hi ha condicions per tal que siguin els que volen incorporar-se al mercat laboral els que es busquin oportunitats, que d’altra banda no existeixen, cal ajudar-los a reciclar-se cap als sectors que sí que ofereixen oportunitats.

PRECISAMENT AQUESTA ÉS UNA ALTRA de les conclusions de l’estudi que ens ha de portar a reflexionar. On més facilitats troben els joves és en el sector serveis, i més concretament en el comerç i el turisme. Podem quedar-nos en el tòpic, lamentant que no podem ser un país de cambrers i dependents, però el que no té cap sentit és tirar-nos pedres a la pròpia teulada. Cal continuar apostant pels sectors de valor afegit per anar transformant el nostre model econòmic, però el que no podem fer és anar contra un actiu –la capacitat d’atracció turística– pel qual competeixen les principals economies i les millors ciutats del món.

I SI PARLEM DE SECTORS en relació al nombre de joves que han incorporat els darrers anys, a la cua se situa l’ensenyament, la salut i el conjunt del sector públic. Sens dubte aquesta és una de les grans paradoxes que es posen de manifest en l’informe. Les administracions han establert les prioritats per a les polítiques d’ocupació juvenil i han regulat el que havien de fer els altres, però no han donat exemple a l’hora d’obrir les portes a la renovació intergeneracional. Calen més motius per abordar de forma urgent el model de funció pública?

De set en set

Ramon Rovira

La falsa postveritat

L’obsessió per disfressar les definicions sovint condueix a inventar paraules per explicar un mateix concepte. Qui amaga la veritat per apel·lar a l’emoció és un mentider. No cal buscar conceptes com ara la postveritat per batejar allò que els humans practiquem des que tenim pesquis. Perquè el drama d’aquests maquillatges semàntics és que desvirtuen l’efecte, redueixen la càrrega de maldat i converteixen un pecat mortal en una falta venial. La mentida o postveritat és un cop de puny al cor de la societat perquè encunya un concepte de relació basat en la falsedat i la trampa. Un element que converteix en art la mentida i en mascle alfa l’artista que millor la representi.

La societat anglosaxona sempre s’havia vantat de castigar amb duresa els mentiders, sobretot els polítics mentiders. Tant en el referèndum del *Brexit* com en les presidencials americanes ha demostrat, en canvi, una deriva que l’equipara amb les tribus mediterrànies molt més proclius a l’ambigüitat. La volatilitat, la velocitat i la ignorància són enemics del rigor i la precisió informativa però paradoxalment són la clau de volta de les xarxes socials, la font on s’assedeguen informativament més del 62 per cent dels americans. Aquestes eines dotades d’algoritmes ben esmolats, capaces d’abastar centenars de milions d’usuaris amb un clic, tenen com a fi crear un imaginari on els fets objectius siguin menys influents en la formació de l’opinió pública que les emocions i les creences personals. Ras i curt, mentir, enganyar, manipular, tergiversar o exercir la postveritat, més *guai* però no menys devastador.

Sísif

Jordi Soler